

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ НА ЗАЛЕЗ СЛЪНЦЕ

chitanka.info

Привечер ятото диви гълъби наकाца по ниските дъбове, които се издигаха на високия бряг, до самата рекичка, чиито топли, уморени от жегата води кротко ромоляха по каменистото корито.

Гълъбите се притаиха там, скрити между листата, отдето стърчаха само вдигнатите им глави. Полегатите слънчеви лъчи озаряваха гърдите на тези, които бяха по върховете, и правеха гушите им да лъщят.

Те стояха дълго време така — притихнали, неподвижни, устремени към запад, сякаш бяха учудени от сънливата тишина над полето. Гореща и душна вълна лъхаше от напечената земя. Два облака, прилични на грамадни криле, висяха над посивелите, утъпкани от добитъка стърнища, като че искаха да ги закрилят от все още жаркото слънце, наклонено към хоризонта. И облаците, и стърнищата, и зажаднелите кукурузи, и червената ивица прах над междуселския път сякаш търпеливо очакваха идването на нещо голямо и важно.

Двойка гургулици префучаха край дъбовете и се загубиха във върбите край селцето. Гарван с разтворена от жажда човка кацна до водата, послуша се, пи и тежко отлитна.

Гълъбите продължаваха да се взират в равното жълтнато поле. Там, където то се вдълбаваше, закрито от сиво-зелената стена на кукурузите, едва се забелязваха кичестите върхове на няколко дървета. Ятото ноцуваше в техните шумнати клони. Сега птиците чакаха да притъмнее и внимателно наблюдаваха околността.

Откъм реката полъхна хладна, едва доловима струя. Замириса на тиня. Тихият ветрец постепенно се засили. Полето се оживи. Сенките на кукурузите легнаха в стърнищата, водата в рекичката престана да лъщи, а меланхоличните куркания на жабите започнаха да се чуват по-уверно и по-често.

Изведнъж един от гълъбите, който стоеше на върха на най-високото дърво, трепна, сякаш искаше да излети. Неговият трепет се предаде на цялото ято.

Точно срещу слънцето върху вечерното жълтеникаво небе се появи малка тъмнокафява точка. Тя ту се увеличаваше, ту се губеше над полето, като описваше широк правилен кръг и се издигаше спираловидно. След няколко минути тя нарасна, оставила клюмналото слънце под себе си. Нейните кръгове станаха по-широки и постепенно се превърнаха в неправилни елипси, чиито заострени краища все

повече се приближаваха към рекичката. Но тя растеше тъй бавно, че гълъбите не схванаха слабата разлика и продължаваха да я следят учудено.

Съвсем незабелязано точицата нарасна в чертица, после тая чертица се изду в средата и изтъня в краищата. Сега вече ясно личаха широките криле на сокола, който се приближаваше към ятото и по обичая си се готвеше да го нападне отвисоко.

Неочаквано, сякаш понесен от внезапно излязъл вятър, той се стрелна въвн от елипсата, срещу течението на реката, като че бе видял някаква друга плячка. Но също тъй внезапно се изви в широка дъга и по тоя начин отведнъж се озова над дъбовете.

Едва сега старият гълъб, водач на ятото, забеляза опасността, но беше късно. Соколът се надвеси над дърветата и гълъбите чуха фученето на падащия като метеор хищник. Със свити криле и насочени напред крака той се стрелна по-бързо от хвърлен надолу камък.

В миг гълъбите се спуснаха от дърветата и нападаха по земята, сякаш бяха обрулени от градушка. Някои се скриха в долните клони на дъбовете, други се завряха в храстите край брега. Само старият гълъб не се закри. Той хвъркна полегато към реката и върху него мигновено налетя соколът. Ала гълъбът беше силен и опитен летец. Когато соколът го застигна до самата вода, той отведнъж се издигна право нагоре, под самите му нокти. Светкавичният устрем на голямата сивокафява птица едва ли не я потопи в реката. За да се задържи, тя разтвори широките си криле и ги размаха като пеперуда, която търси място да кацне.

В тая секунда със силно изплющяване на крилете си старият гълъб накара своите разпръснати и изплашени другари да излетят.

Като застана пред тях, той издигна ятото полегато и свисъкът на десетките криле мина като вятър над рекичката. Без да губят време, гълъбите се устремиха към върховете на дърветата, където ноцуваха.

Но соколът ги изпревари. Той полетя напред, като трепкаше от време на време с криле и се носеше над кукурузите ниско и право.

Ятото беше принудено да се върне. То се издигна високо. Кафявата птица не го последва. Тя остана да кръжи под него — спокойно и плавно. Все по-високо се издигаха гълъбите и все по-бързо се виеха над засенченото поле. Слънчевите лъчи, които минаваха

далече във вечерното небе, правеха птиците да блестят като алабастрови топки.

Отгоре те виждаха как соколът стеснява кръговете си над дърветата. Без да маха с криле, той се носеше в тихия вечерен хлад леко и без усилия.

Няколко пъти гълъбите се опитваха да го излъжат. Те отлитаха далеч из полето и почти се изгубваха от хоризонта. Но щом забележеше, че соколът от своя страна се издига, за да вземе височина, ятото отново се връщаше назад.

Започна да се здрачава. Рекичката се виждаше долу между потъмнялото поле като тънка лъскава лента. Дърветата изглеждаха като петна. На запад разжареното небе постепенно гаснеше и леката червенина, която до напред озаряваше сламата на стърнищата, неусетно изчезна.

Гълъбите започнаха да се изморяват. Фученето на крилете им се чуваше равно и тихо, като шепот. Соколът внимателно се вслушваше. Наближаваше минутата, в която гълъбите щяха да се опитат да паднат в гъстите клони на дърветата, където не можеше да ги нападне. Той извиваше от време на време глава и неравномерно се полюляваше на широките си криле.

Изведнъж се чу силният плясък на крилете на стария гълъб. Той даваше знак на другарите си да го последват.

Като дъжд от падащи стоманеносиви късове гълъбите се спуснаха към дърветата. Те минаха от всички страни край сокола, устремени към тъмната вече земя.

Шумът и близостта на толкова многобройна плячка обърка сокола. Той закъснтя. Преди да избере жертвата си, гълъбите успяха да се шумулат в клоните на двата бука. Ала един от тях — млад и неопитен — остана да лети наоколо...

Уплашените птици слушаха с разтупкани сърца свистенето на крилете му и виждаха между листата тъмния силует на сокола, който го гонеше. След малко последва изплашено изпляскване на криле и един тих хъркащ звук, с който завърши борбата...

Лятната вечер беше настъпила. Някъде надолу по реката, където се гушеше селцето, светна запален огън и се чу дълъг вик на селянин. Окъснял овчар мина със стадо кози под самите дървета, като свиреше с

уста някаква песен и ядосано шиткаше на козите. След това настана тишина, в която се чуваше как гълъбите се наместват по клоните.

Полето се сля в голяма черна маса. Над него остана само тъмното небе, осеяно със звезди. Молещият звън на щурците сякаш люлееше топлия мрак, а неспирният ек на жабите от близката локва ставаше все по-трептящ и все по-остро режеше нощта.

Един след друг заспиваха гълъбите в клоните на двата стари бука, които се тъмнееха като грамадни и мрачни сенки. Понякога някоя от птиците трепваше, измъкваше главата си, завряна под крилото, и тревожно се вслушваше в тихия шепот на вятъра, сякаш отново чуваше фученето на соколовите криле. После, успокоена от звездния мир, който трептеше между листата, тя задремваше отново, унесена от шепота на лятната нощ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.